

Wat was er eerst, de kip of het ei? In een eierbedrijf alleszins eerst de kip, die het ei moet leggen. In tijden van vogelgriep en ophokplicht houden pluimveeboeren en -boerinnen hun hart vast. In een eierbedrijf met legbatterijen is ophokken al jaren de norm. Hygiëne en kwaliteit zijn er topprioriteiten, benadrukt Marie-Jeanne Braeken uit Kessenich in Belgisch-Limburg, op loopafstand van de Nederlandse grens.

Tom Heylen

‘In de boerenstiel hebben vrouwen hun zegje’

© Mine Dalemans

DI EREN enerzijds, genieten van vers en gezond anderzijds. Gaat het in deze barre tijden nog samen? Marie-Jeanne Braeken runt samen met echtgenoot Tonny een eierbedrijf. Alle kippen blijven er permanent ‘op stok’. Een onbetaalbaar voordeel in tijden van vogelgriep, wanneer elk contact met overvliegend wild dient vermeden.

- Hoe kwam u terecht in dit landbouwbedrijf?

Van kindsbeen af ben ik getrouwd met het leven op de boerderij. Mijn ouders hadden een melkveebedrijf in Opitter. Vader deed daarbij ook nog in landbouwmachines en tractoren, verkoop en onderhoud. Ik kon er genieten van ruimte en vrijheid. Ik herinner me nog hoe ik als kind van twaalf met een afgedankt Dafje door de weiden croste. We kregen echter ook al verantwoordelijkheid. Kippen voederen en eieren rapen was steevast een taak voor de kinderen. Ik was trots dat ik het mocht. Maar dat daarin mijn toekomst schuilde, kon ik

niet bevroeden. Ik zag het bedrijf van mijn ouders groeien. En dus studeerde ik handel, eerst in de humaniora in het naburige Kinrooi, later ook aan de Hoger Handelsschool te Genk. Met de kennis van boekhouding kon ik een stevige hand toesteken in de administratie van het ouderlijke landbouwbedrijf. Boekhouding en magazijnbeheer heb ik altijd graag gedaan. Het bracht me in contact met heel wat mensen.

In 1982 nam Tonny, nu mijn echtgenoot, het legkippenbedrijf over van zijn ouders. En ja, hoe gaat dat? De liefde! Na ons huwelijk in 1988 werkte ik de eerste jaren nog wel in het kantoor bij mijn ouders, maar toen onze dochters Kris en Sara werden geboren, bleef ik thuis en draaide ik voltijds mee in ons eierbedrijf, toen nog gelegen onder de kerktoeren van Kessenich.

- Nu bent u weg uit het centrum van Kessenich. Een modern eierbedrijf midden tussen de velden is nu uw stek. Moest u de bebouwde kern verlaten?

Een landbouwbedrijf evolueert voortdurend, en we wilden ons aanpassen aan de nieuwe techno-

logieën. Om geen hypotheek op de toekomst te leggen, kozen we voor een volledig nieuw bedrijf buiten de dorpskom. In 1995 zijn we gestart met de bouwwerkzaamheden van de eerste stal en toebehoren. Vier jaar later volgde de tweede fase van de verplaatsing. En in 2004 het woonhuis, intussen wonen we hier al een jaar bij onze kippen.

- Wat moeten we ons bij een modern pluimveebedrijf voorstellen?

Eendagskuikentjes verhuizen van broeierij naar opfokbedrijf. Als de kippen zeventien weken zijn, verhuizen ze naar het legbedrijf. Rond de twintigste week leggen ze hun eerste eitjes. Die bereikent uit de stal via een transportband de inpakmachine. Een eierprinter voorziet elk ei van een code, zodat de consument het hele traject kan achterhalen. Kijk maar eens op de website www.ei.be. En geef het nummer in van een ei in je koelkast. Je ziet meteen waar het werd gelegd.

Vervolgens gaan de trays met dertig eieren door de stapelaar naar de containervuller. Vijfduizendvierhonderd eieren per container, klaar voor transport! Twee-

maal per week worden ze opgehaald. In het pakstation worden ze dan volgens grootte gesorteerd en geleverd aan de winkels en grootwarenhuizen of de eierverwerkende industrie.

Na ongeveer dertien maanden, in vakjargon het einde van de legronde, gaan de kippen weg naar het slachthuis. De stallen worden grondig gereinigd en ontsmet en na de staalname en laboratoriumtests, uitgevoerd door Dierengezondheidszorg Vlaanderen, zijn de stallen klaar voor de komst van een nieuwe lading van vijftigduizend kippen.

- Hoe garandeert u een lekker eitje tegen de juiste prijs?

Het verloop van het productieproces ligt meestal vast in een lastenboek, opgesteld door de winkels en grootwarenhuizen die bij ons klant zijn. Dat bepaalt voor een groot deel de kwaliteit van ons eindproduct.

Controles zijn er regelmatig, en dat moet ook. Ze bepalen echter niet de kwaliteit van ons product, dat doen we zelf. Elke oprechte land- en tuinbouwer streeft ernaar een kwaliteitsproduct af te leveren. Dat is altijd zo geweest.

En wat de prijs betreft? Hierbij is hoofdzakelijk het spel van vraag en aanbod op Europese schaal bepalend. Voor België bepaalt de prijzencommissie elke dinsdag in Kruishoutem de prijs van het ei. Daaraan hebben we als producent niets te zeggen.

- En wat ten tijde van vogelgriep?

We zien de vogelgriep vanuit het zuidoosten stilaan oprukken naar het noorden van Europa.

Sinds enkele weken is de ziekte dus ook de Europese Unie binnengedrongen. De terugkeer van trekvogels uit het zuiden in deze tijd van het jaar zorgt voor een bijkomend besmettingsgevaar. Nu is er de ophokplicht. Hopelijk leeft iedere bezitter van vogels deze maatregel na, want we moeten echt tot elke prijs vermijden dat er contact is met wilde vogels.

Voor de land- en tuinbouw is het een prioriteit te waken over de kwaliteit van zijn producten. Voor de consument is het belangrijk dat hij via de media ondubbelzinnig en correct wordt geïnformeerd. Geen sensatie, want dat maakt de mensen ongerust.

- U zit ook niet stil in het verenigingsleven?

Klopt. KVLV-Agra, waarvan ik bestuurslid ben, is mijn hobby. Ik maak ook deel uit van de bondsraad en het hoofdbestuur van de Boerenbond. Die overkoepelt zeven bewegingen van mannen, vrouwen en jongeren in de landbouw en op het platteland: drie beroepsbewegingen en vier socioculturele. De beroepsverenigingen zijn de Boerenbond (voor boeren en tuinders), KVLV-Agra (voor boerinnen en tuiniersters) en Groene Kring (voor toekomstige land- en tuinbouwers).

In KVLV-Agra vinden we het belangrijk dat vrouwen vorming krijgen en hun zegje mogen en kunnen doen in de land- en tuinbouwstructuren. Ook in de beroepsorganisatie Boerenbond verdedigen we onze vrouwenbelangen vanuit de verschillende sectoren. We merken dat er echt wel rekening gehouden wordt met onze mening.

In het gewest Maaseik organiseren we met het team van KVLV-Agraverantwoordelijken gespecialiseerde beroepsvorming tijdens studieavonden. Een jaarlijkse studiereis, bezoeken en samenkomsten met collega's om ervaringen uit te wisselen, houden ons op de hoogte van het reilen en zeilen in onze

sector. Tijdens die vormingsavonden wordt de nieuwe wetgeving uit de doeken gedaan en worden de nieuwste technologieën toegelicht. Zelfs een avond *koesignalen*, over de gedragingen van koeien, stond al eens op het programma. En waarom we het doen? Om de consument lekkere en gezonde kwaliteitsproducten te garanderen.

Elke oprechte land- en tuinbouwer streeft ernaar een kwaliteitsproduct af te leveren. Dat is altijd zo geweest